

รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบไทยกับเวียดนาม

THE STRUCTURAL MODEL OF LOCAL GOVERNMENT COMPARISON BETWEEN THAILAND AND VIETNAM

ผศ.ดร.วัชรินทร์ อินทพรหม¹ ดร.วณิศา แชมป์เจ้า²

อ.พัลลภ สิ้นหน่ง,³ อ.รวีกานต์ อำนวย⁴ อ.ฉันทิณี บิ๊กถาว⁵

Asst.Pro. Dr.Watcharin Intaprom¹, Ph.D., Dr.Wanida Chaemlamjiek,²

Panlayamol Sinnang,³ Ravikarn Umnouy,⁴ Tran Thi Bich Thao⁵

อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร^{1,2,3,4}

อาจารย์ประจำศูนย์ภาษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ (อ.ชาวเวียดนาม)⁵

บทคัดย่อ

การศึกษาการเมืองเปรียบเทียบ ถูกพัฒนาขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากสำหรับเนื้อหา และเป้าหมายของการศึกษาวิชารัฐศาสตร์ มีการให้ทุนวิจัยกับมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกามากมาย และวิชาเกี่ยวกับการเมืองในประเทศกำลังพัฒนาก็เกิดขึ้น หลังจากนั้นก็มีความพยายามที่จะเปรียบเทียบประเทศที่พัฒนาแล้ว กับประเทศที่กำลังพัฒนาโดยนักรัฐศาสตร์ได้สร้างแนวคิดสำคัญที่ใช้เป็นกรอบในการศึกษา เช่น แนวคิดเกี่ยวกับระบบ โครงสร้างหน้าที่วัฒนธรรมทางการเมือง ผู้นำ กลุ่มผลประโยชน์ พรรคการเมือง การปฏิรูปการปกครอง การปกครองส่วนท้องถิ่น และการกระจายอำนาจ โดยทหาร และระบอบการปกครองในรูปแบบต่างๆ

ในปลายปีพ.ศ. 2558 ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน แต่ความรู้ความเข้าใจในประเทศสมาชิกด้วยกันยังมีอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มอาเซียนใหม่ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกก่อตั้งดั้งเดิม คือกลุ่มประเทศอินโดจีนที่เข้ามาเป็นสมาชิกภายหลัง ได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม ด้วยความแตกต่างทั้งทางด้านระบอบการปกครอง วัฒนธรรมทางการเมือง และระดับของการกระจายอำนาจ ทำให้รูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศเวียดนามเป็นเรื่องน่าสนใจ ดังนั้นบทความนี้จึงขอเสนอรูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบระหว่างไทยกับเวียดนาม

คำสำคัญ การปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบ รูปแบบการปกครองท้องถิ่น โครงสร้างการปกครองท้องถิ่น

ABSTRACT

The Comparative Politics Studies was developed during World War II. It has changed intensely in content and goal of the political science study. There are many research grants to the United States universities. In addition to, the politics studies in developing countries were happens. It is an attempt to compare the developed countries and developing countries by political scientists have created a concept that is used as a framework to study for example; the system concept, the structural - functional concept, the political culture concept, the leadership concept, the interest groups and political party concept, the reform and revolutionary, the political interference by the military concept and form of government concept.

In 2558, Southeast Asia region will become the ASEAN community. However, their country knowledge about each other is very slight especially, the new members who are in Indo China and not the original founders, which are Cambodia, Laos, Myanmar and Vietnam. Through distinction in form of government, political culture and decentralization level, the Vietnam local government is interesting. Therefore, this article mentions to form and structure of local government compare Thailand and Vietnam.

Keyword

Local Government Comparative Study, Forms of local governance, The structure of local government,

บทนำ

การศึกษาการเมืองเปรียบเทียบได้รับความสนใจจากนักรัฐศาสตร์ และถูกพัฒนาขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น นักรัฐศาสตร์สนใจศึกษาโครงสร้างทางการเมืองที่เป็นทางการของประเทศประชาธิปไตยตะวันตกที่พัฒนาแล้ว เพียง 5 ประเทศ คือ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมัน และ อิตาลี มีการศึกษาการปกครองในรูปแบบของรัฐบาลเปรียบเทียบ เช่น การเปรียบเทียบ

ระบบราชการของสหรัฐอเมริกาทำอังกฤษ เปรียบเทียบรัฐธรรมนูญของประเทศเยอรมันกับฝรั่งเศส เป็นต้น ดังนั้น ลักษณะของการศึกษาเป็นแบบพรรณนาโวหาร ไม่เน้นการสร้างทฤษฎีเชิงประจักษ์ เป็นต้น

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากสำหรับเนื้อหา และเป้าหมายของการศึกษาวิชารัฐศาสตร์ สภาพการเมืองระหว่างประเทศเป็นการต่อสู้ระหว่างอุดมการณ์ทางการเมือง 2 ขั้ว ได้แก่ เสรีนิยมประชาธิปไตย นำโดยสหรัฐอเมริกา และขั้วสังคมนิยมนำโดยรัสเซีย แต่ละขั้วอุดมการณ์ต่างพยายามแสวงหา ประเทศที่ยอมรับเป็นพันธมิตร ในทวีปเอเชีย ลาตินอเมริกาและแอฟริกา นอกจากนี้ประเทศมหาอำนาจตะวันตกซึ่งเคยครอบงำประเทศต่าง ๆ ได้ปลดปล่อยประเทศเหล่านี้ให้เป็นประเทศเอกราช และประเทศเอกราชเหล่านี้พยายามเลียนแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยของตะวันตก ซึ่งเป็นของประเทศแม่ อย่างไรก็ตามการพัฒนาประชาธิปไตยในประเทศเหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จ มีการใช้ความรุนแรงทางการเมือง มีการปฏิวัติ รัฐประหาร รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจึงต้องการศึกษาว่าเพราะสาเหตุใดประเทศโลกที่ 3 ที่ได้รับเอกราชใหม่ๆ จึงพัฒนาประชาธิปไตยไม่สำเร็จ มีการให้ทุนวิจัยกับมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกามากมาย และวิชาเกี่ยวกับการเมืองในประเทศกำลังพัฒนาก็เกิดขึ้น หลังจากนั้นก็มีความพยายามที่จะเปรียบเทียบประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนาโดยนักรัฐศาสตร์ได้สร้างแนวคิดสำคัญที่ใช้เป็นกรอบในการศึกษา เช่น แนวคิดเกี่ยวกับระบบ โครงสร้างหน้าที่วัฒนธรรมทางการเมือง ผู้นำ กลุ่มผลประโยชน์และพรรคการเมืองการปฏิรูป, การปฏิวัติ การแทรกแซงทางการเมืองโดยทหาร และระบอบการปกครองรูปแบบต่างๆ เช่น ประชาธิปไตย สังคมนิยม อำนาจนิยม เป็นต้น

วิธีการในการเปรียบเทียบหลัก 3 แนวทาง คือ ควรเปรียบเทียบหลายประเทศ ประเทศเดียว และบางประเทศ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบหลายประเทศ (Comparing Many Countries)

ในการศึกษาเปรียบเทียบหลายประเทศนั้น โดยทั่วไปจะใช้แนวทางการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Approach) ซึ่งเป็นวิธีการของการศึกษาหาความรู้และการสร้างทฤษฎีรัฐศาสตร์ในยุคใหม่ โดยจะใช้วิธีการเชิงประจักษ์ เข้ามาช่วยในการศึกษา ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่มีการตั้งสมมติฐาน ระบุถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม หลังจากนั้นจะมีการออกแบบสอบถามและนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของประชากรในประเทศต่างๆ โดยทั่วไปประมาณ 50 ประเทศขึ้นไป หลังจากเก็บแบบสอบถามแล้วก็จะมีการประมวลผลโดยความรู้ทางสถิติ เช่น การศึกษาของ GURR (1970) ที่สนใจว่า แนวโน้มของการใช้ความรุนแรงทางการเมืองของประชาชนใน 114 ประเทศทั่วโลก มีความสัมพันธ์กับความรู้สึก การรับรู้ของประชาชนว่าตนเองถูกแย่งชิงใน

สิ่งที่ตนเองควรจะได้รับ ที่มีต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองที่เป็นอยู่ ด้าน Muller and Seligson (1987) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันกับ แนวโน้มการใช้ความรุนแรงทางการเมืองใน 60 ประเทศ ผลการศึกษาพบว่า ประเทศ บราซิล ปานามา กาบอง แม้ว่าจะมีการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันในระดับสูงแต่ก็มี ระดับการใช้ความรุนแรงทางการเมืองที่ต่ำ

นอกจากนั้นผลการศึกษายังพบว่า อังกฤษมีการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันใน ระดับต่ำ แต่มีแนวโน้มของการใช้ความรุนแรงทางการเมืองสูง

2. การเปรียบเทียบประเทศเดียว (Comparing Single Country)

การศึกษาประเทศเดียวนั้นสามารถจัดได้ว่า เป็นวิธีการหนึ่งของการศึกษา การเมืองเปรียบเทียบ ถ้าเนื้อหาความรู้ที่ได้สามารถนำมาใช้เป็นฐานของข้อมูลในการ เปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในเชิงพรรณนาโวหารแสดงให้เห็นถึงรายละเอียดในแต่ละ ด้านของแต่ละประเทศก่อให้เกิดประโยชน์ต่อวิชาการเมืองเปรียบเทียบ ในแง่มุมต่อไปนี้

2.1 ประโยชน์ในการสร้างประเภทใหม่ๆ เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ ตัวอย่างเช่น Juan Linz (1964) ชี้ให้เห็นว่า มีรูปแบบการปกครองแบบใหม่ที่ไม่ใช่ทั้งเผด็จ การจากผู้นำคนเดียว และเผด็จการเบ็ดเสร็จซ้ายจัดแต่เป็นลักษณะอำนาจนิยม รัฐบาล อำนาจนิยมมีฐานอำนาจอยู่ที่การยอมรับของประชาชนอย่างสงบเพราะเกรงกลัวอำนาจ ไม่ใช่เกิดจากการสนับสนุนอย่างเต็มที่ ลักษณะอำนาจนิยมนี้พบได้ในการปกครองของนาย พลฟรังโกของสเปน ซึ่งต่อมา O' Donnell (1986) ได้ขยายความต่อไปว่าการปกครองแบบ อำนาจนิยมนี้พัฒนาเป็นแบบรัฐข้าราชการอำนาจนิยม สามารถพบได้ในสังคมการเมืองของ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

2.2 ประโยชน์ในการสร้างสมมติฐานการวิจัยใหม่ๆ สำหรับการสร้าง ทฤษฎี เช่น จากตัวอย่างข้างต้นที่ O' Donnell พบว่าการปกครองแบบข้าราชการอำนาจ นิยม มีผลมาจากการพัฒนาของทุนนิยมพึ่งพา เขาจึงทำการพิสูจน์สมมติฐานอันนี้โดย เปรียบเทียบประเทศอาร์เจนตินากับประเทศอื่น ๆ ทั้งในลาตินอเมริกาและเอเชียเพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องของสมมติฐานที่เขาวางไว้

2.3 ประโยชน์ในการตรวจสอบทฤษฎีเพื่อย้ำความถูกต้องหรือหักล้าง ทฤษฎีเก่า การศึกษาประเทศเดียวสามารถนำไปใช้ประกอบกับวิธีการศึกษาบางประเทศได้ ตัวอย่างเช่น ในการเปรียบเทียบบางประเทศนั้น เรามุ่งใช้เทคนิคของ Mill (1872) ที่ เรียกว่าการศึกษาที่เน้นกรณีที่มีเหมือนกันที่สุด เป็นทำการวิจัยเปรียบเทียบประเทศบาง ประเทศที่ทฤษฎีแนะนำว่า ในประเทศที่มีสภาพสังคม เศรษฐกิจเหมือนกันส่วนใหญ่ ผลลัพธ์ทางการเมืองจะมีเหมือนกันหมด การนำเอาการศึกษาประเทศเดียวที่มีสภาพ เศรษฐกิจ สังคม เหมือนกันแต่มีผลลัพธ์ทางการเมืองต่างจากกลุ่มประเทศส่วนใหญ่ จะทำ

ให้เราสามารถหักล้างความเชื่อหรือข้อสรุปทั่วไปหรือทฤษฎีที่ยึดถือมาก่อนได้ นอกจากเราสามารถนำเอาฐานข้อมูลในการศึกษาประเทศเดียวมาใช้เปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ แล้ว การศึกษาประเทศเดียวโดยมุ่งเปรียบเทียบแต่ละช่วงเวลาก็เป็นอีกวิธีหนึ่งในการเปรียบเทียบได้ เช่นการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ความรุนแรงของชาวนาในเม็กซิโก โดยผลจากการเปรียบเทียบ 3 ในตั้งแต่ปี ค.ศ. 1969 , 1993 และ 1998 ผลการศึกษาพบว่าการใช้ความรุนแรงของชาวนาในที่ดินและชุมชนของตนที่เกิดจากบุคคลภายนอกสังคมชนบท (Womack,1969; Nugent, 1993; Harvery, 1998)

3. การเปรียบเทียบบางประเทศ (Comparing Few Countries)

ในการเปรียบเทียบบางประเทศนั้นเราสามารถศึกษาทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเป็นวิธีในการศึกษา

3.1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Study) อาจเรียกว่าเป็นการศึกษาที่เน้นกรณีศึกษา ซึ่งเป็นการคัดสรรประเทศไม่เกิน 20 ประเทศมาเปรียบเทียบกับกัน ผู้ที่ต้องการเปรียบเทียบจะศึกษารายละเอียดของแต่ละประเทศทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ในทางทฤษฎีแล้วผู้ศึกษาสามารถเลือกใช้วิธีในการเปรียบเทียบ 2 วิธี คือ การเปรียบเทียบที่พิจารณาระบบที่เหมือนกันมากที่สุด และการเปรียบเทียบที่พิจารณาระบบที่ต่างกันมากที่สุด ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ.1956-1970 มีความพยายามจะศึกษาเปรียบเทียบการสนับสนุนของชาวนาต่อการใช้สงครามกองโจรในประเทศลาตินอเมริกา นักวิจัย 2 ท่าน ตั้งสันนิษฐานว่า การสนับสนุนสงครามกองโจรจะพบในพื้นที่ซึ่งมีชาวนาที่บุกรุกที่ดิน ชาวนาที่เช่าที่ ชาวนาติดที่ดิน ชาวนาที่เช่าเครื่องมือในการผลิตแต่จะไม่พบการสนับสนุนการทำสงครามกองโจรในพื้นที่ซึ่งชาวนาถือครองที่นาเล็กๆ (Wickham and Crowley,1993) จากสันนิษฐานดังกล่าวข้างต้นนำไปสู่การศึกษาเปรียบเทียบการสนับสนุนของชาวนาต่อการใช้สงครามกองโจร 6 ประเทศ คือ คิวบา เวเนซุเอลา กัวเตมาลา โคลัมเบีย เปรู และโบลิเวีย ผลการศึกษาพบว่าแม้ประเทศต่างๆ เหล่านี้ จะมีลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจคล้ายกัน แต่เมื่อพิจารณาประเภทของชาวนา พบว่าโบลิเวีย นั้นมีชาวนาที่ถือครองที่ดินขนาดเล็ก ซึ่งทำให้ไม่เกิดการสนับสนุนการทำสงครามกองโจรเหมือนกับที่เกิดขึ้นในประเทศทั้ง 5 ที่เหลือ ด้าน Luebbert (1991) เลือกประเทศ 12 ประเทศมาเปรียบเทียบกับกัน เขาสรุปว่าตัวแปรหลักที่นำมาใช้อธิบายคือ ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้น 2 ชนชั้น ซึ่งจะทำให้สามารถแบ่งประเภทของระบอบการเมืองของ 12 ประเทศเป็น 3 รูปแบบ คือระบอบฟาสซิสต์ ระบอบสังคมประชาธิปไตย และระบอบเสรีนิยม

3.2 การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Study) การเปรียบเทียบบางประเทศโดยการศึกษาแบบปริมาณช่วยตรวจสอบความถูกต้องของทฤษฎีและสมมติฐานที่

ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบหลายประเทศ ตัวอย่างเช่น Cutright (1963) ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาประชาธิปไตยใน 77 ประเทศทั่วโลก ผลการศึกษาสรุปว่ามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างตัวแปร การพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาทางการเมืองแบบประชาธิปไตย ด้าน Newbauer (1967) ศึกษาเปรียบเทียบบางประเทศ เพื่อตรวจสอบสมมติฐาน ใช้จำนวนประเทศเพียง 23 ประเทศ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ และการพัฒนาประชาธิปไตย และ Landman (1999) พยายามตรวจสอบข้อค้นพบของ Newbauer ด้วยวิธีการศึกษาเชิงปริมาณ โดยเปรียบเทียบประเทศในลาตินอเมริกา 17 ประเทศ

เนื้อหา

ในปีพ.ศ. 2558 ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน แต่ความรู้ความเข้าใจในประเทศสมาชิกด้วยกันยังมีอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มอาเซียนใหม่ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกก่อตั้งดั้งเดิม คือกลุ่มประเทศอินโดจีนที่เข้ามาเป็นสมาชิกภายหลัง คือ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม ด้วยความแตกต่างทั้งทางด้านระบอบการปกครอง วัฒนธรรมทางการเมือง และระดับของการกระจายอำนาจ รูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศเวียดนามจึงเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีการนำเสนอให้เห็นในเชิงลึกมาก่อน ดังนั้น รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบไทยกับเวียดนามจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง โดยผู้เขียนขอแนะนำเสนาดังต่อไปนี้

รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นไทย

การปกครองของไทยแบ่งส่วนราชการออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดดังนี้

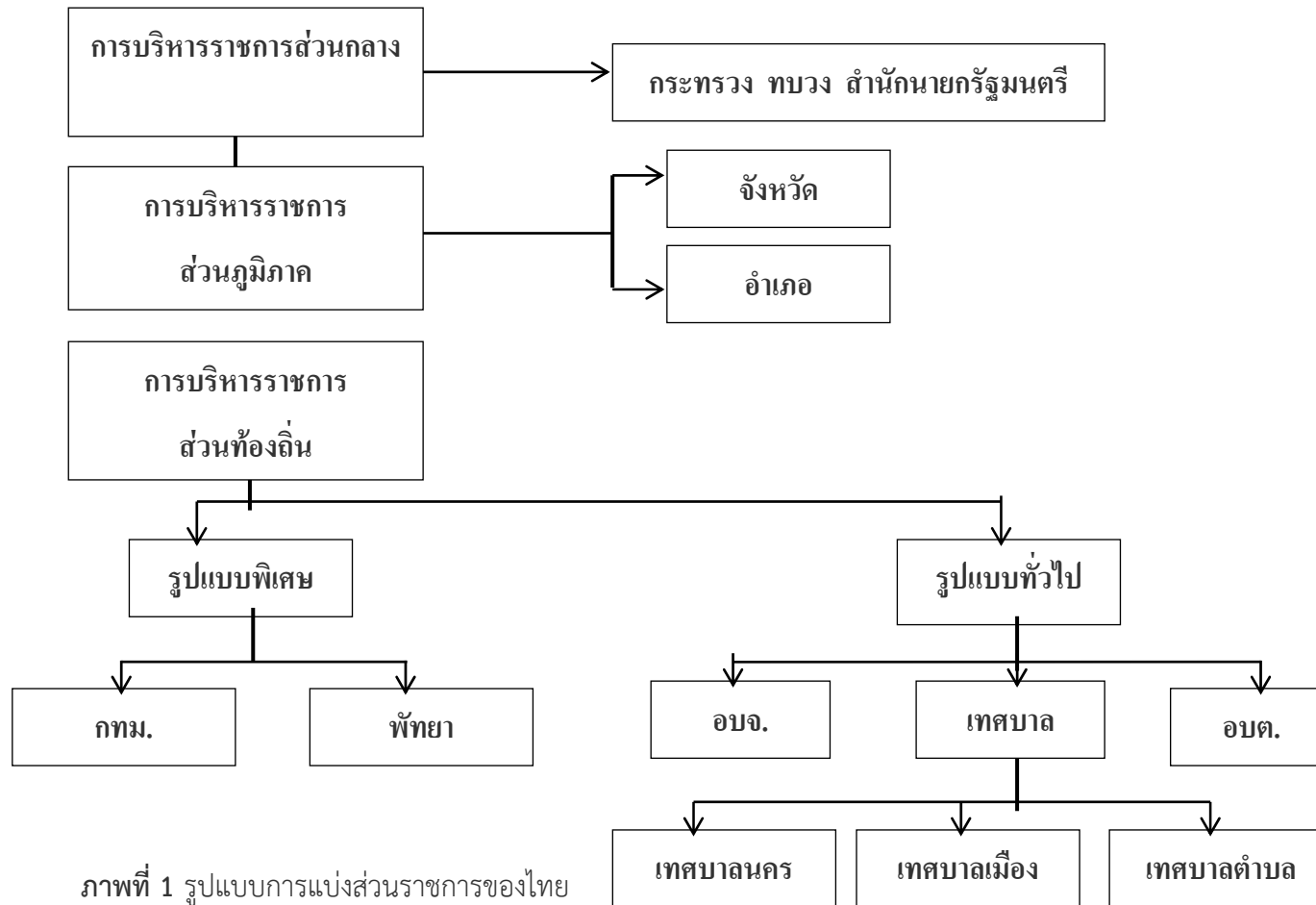
การบริหารราชการส่วนกลาง คือ กระทรวงต่างๆ ทบวง และสำนักนายกรัฐมนตรี

การบริหารราชการส่วนภูมิภาค คือ จังหวัด อำเภอ และหน่วยงานในสังกัดกระทรวงต่างๆ ที่จัดตั้งขึ้นในภูมิภาค โดยมีหัวหน้าฝ่ายบริหารมาจากการแต่งตั้งทั้งหมด

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ (1) รูปแบบพิเศษ คือ กรุงเทพมหานคร (กทม.) และเมืองพัทยา และ (2) รูปแบบทั่วไป คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด(อบจ.) เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) โดยมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกมาจากการเลือกตั้งทั้งหมด

ความสัมพันธ์ของส่วนราชการทั้ง 3 ส่วน มีลักษณะ 2 รูปแบบ คือ รูปแบบการรวมศูนย์อำนาจ และการกระจายอำนาจ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางกับส่วน

ภูมิภาคเป็นรูปแบบของการรวมศูนย์อำนาจ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค กับส่วนท้องถิ่น เป็นรูปแบบของการกระจายอำนาจ โดยส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีหน้าที่กำกับ ดูแล และส่งเสริมส่วนท้องถิ่น รูปแบบการแบ่งส่วนราชการของไทยทั้ง 3 ส่วน ปรากฏดังแผนภูมิที่ 1

ภาพที่ 1 รูปแบบการแบ่งส่วนราชการของไทย

รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นไทย แต่ละประเภท มีดังนี้

1. กรุงเทพมหานคร เป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ มีขนาดใหญ่ระดับมหานคร และเป็นที่ตั้งเมืองหลวงของประเทศ มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมกรุงเทพมหานครและกรุงเทพมหานคร มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน มีความพิเศษอีกประการคือนอกจากจะมีสภากรุงเทพมหานครแล้ว ยังมีสภาเขตอีก 50 เขต

2. เมืองพัทยา เป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน มีพื้นที่ปกครองคือพื้นที่เมืองพัทยาทั้งหมด ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของประเทศมาช้านาน ในปัจจุบันเมืองพัทยามีลักษณะคล้ายเทศบาลนคร แต่คงความพิเศษไว้อย่างเดียว คือ ปลัดเมืองพัทยาหรือหัวหน้าข้าราชการมาจากการว่าจ้าง มีวาระดำรงตำแหน่ง 4 ปี ซึ่งต่างจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นของไทย ที่ปลัดหรือหัวหน้าข้าราชการเป็นข้าราชการมีวาระดำรงตำแหน่งจนมีอายุของผู้ดำรงตำแหน่งครบ 60 ปี

3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบทั่วไปที่มีมาช้านานหลังการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองของไทยเป็นระบอบประชาธิปไตย พ.ศ. 2475 ได้ไม่นาน มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน แต่ในปัจจุบันองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีพื้นที่ปกครองเป็นของตนเอง จึงทำให้การดำเนินงานไม่มีความชัดเจน

4. เทศบาล เป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบทั่วไปที่มีมาช้านานที่สุดหลังการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองของไทยเป็นระบอบประชาธิปไตย พ.ศ. 2475 เพียงปีเดียว และถือได้ว่าเป็นการปกครองท้องถิ่นที่สมบูรณ์แบบที่สุุดประเภทแรกของไทย และยังคงใช้จนถึงปัจจุบัน มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน โดยในปัจจุบันเทศบาลแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล

5. องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบทั่วไปที่เกิดขึ้นหลังสุดและมีจำนวนมากที่สุดของไทย คือในปี พ.ศ. 2537 ประเทศไทยได้ยกระดับสภาตำบลและสุขาภิบาลเป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทยทั้ง 6 ประเภทมีความเป็นอิสระซึ่งกันและกันและกับส่วนกลางและส่วนภูมิภาค กล่าวคือ ส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไม่ได้เป็นหัวหน้าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ไม่ได้เป็นหัวหน้าองค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก โดยส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีหน้าที่กำกับ ดูแล และ ส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

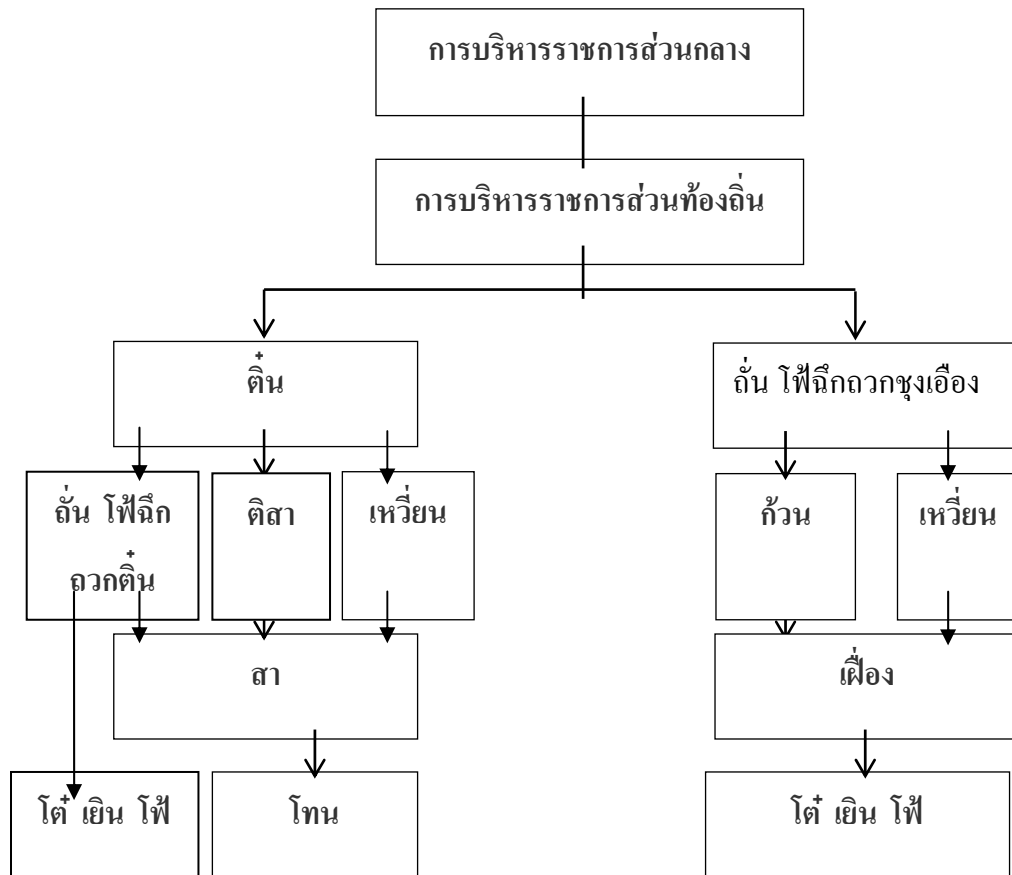
รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเวียดนาม

การปกครองของเวียดนามแบ่งส่วนราชการออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนกลาง และ ส่วนท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดดังนี้

การบริหารราชการส่วนกลางคือ กระทรวงต่างๆ

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ (1) เมืองใหญ่ คือ รูปแบบที่จัดตั้งตามลักษณะของพื้นที่เมืองที่มีความเจริญและมีลักษณะเป็นเมืองขนาดใหญ่ เรียกว่า ถิ่น โฟดึกถวชุงเอื่อง และ (2) เมือง คือ รูปแบบที่จัดตั้งตามลักษณะของพื้นที่เมืองที่มีความเจริญไม่มากและยังคงมีลักษณะของความเป็นชนบทมากกว่าความเป็นเมือง เรียกว่า ดินห์

ความสัมพันธ์ของส่วนราชการทั้ง 2 ส่วน มีลักษณะของการรวมศูนย์อำนาจ ผสมกับการกระจายอำนาจ กล่าวคือ ลักษณะของการกระจายอำนาจ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภทมีอิสระในการบริหารจัดการ มีการเลือกตั้งฝ่ายบริหารและสมาชิกได้โดยตรงจากประชาชน ส่วนลักษณะของการรวมศูนย์อำนาจ คือ อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องได้รับการอนุมัติจากส่วนกลาง หรือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับที่สูงกว่าจึงจะสามารถดำเนินการได้ รูปแบบการแบ่งส่วนราชการของเวียดนามทั้ง 2 ส่วน ปรากฏดังภาพที่ 2

ภาพที่2 รูปแบบการแบ่งส่วนราชการของเวียดนาม

รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเวียดนาม แต่ละประเภท มีดังนี้

1. เมืองทั่วไป

1.1 ตื้น เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด แต่เป็นจังหวัดที่มีความเจริญไม่ถึงระดับเมืองใหญ่ มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

1.2 ถัน ไฟฉีกถวนชุงตื้น เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมอำเภอที่เป็นศูนย์กลางของส่วนราชการหรืออำเภอเมืองในพื้นที่ของตื้น ซึ่งมีความเจริญและมีความเป็นเมืองมาก มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

1.3 ตีสาน เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมอำเภอที่ไม่ได้เป็นศูนย์กลางของส่วนราชการหรืออำเภอเมืองในพื้นที่ของตื้น แต่มีความเจริญและ

มีความเป็นเมืองค่อนข้างมาก มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

1.4 เหวียน เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมอำเภอที่ไม่ได้เป็นศูนย์กลางของส่วนราชการหรืออำเภอเมืองในพื้นที่ของต้นห้ มีความเจริญไม่มาก และมีความเป็นชนบทค่อนข้างมาก มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

1.5 ส่า เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมตำบล มีความเจริญไม่มากและมีความเป็นชนบทค่อนข้างมาก มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

1.6 โต๋ เย็น โฟ้ เป็นการปกครองท้องถิ่นที่ไม่อยู่ในโครงสร้างของส่วนราชการ (ไม่สามารถออกหนังสือราชการได้) ที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมหมู่บ้านในพื้นที่ของต้นห้ โฟ้ฉีกถวกซุงต้น มีความเจริญและมีความเป็นเมืองค่อนข้างมาก มีหัวหน้าบ้านและรองหัวหน้าบ้านมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

1.7 โทน เป็นการปกครองท้องถิ่นที่ไม่อยู่ในโครงสร้างของส่วนราชการ (ไม่สามารถออกหนังสือราชการได้) ที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมหมู่บ้านในพื้นที่ของต้นห้มีหัวหน้าและรองหัวหน้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

2. เมืองใหญ่

2.1 ถัน โฟ้ฉีกถวกซุงเอื่อง เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ระดับมหานคร มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด มีความเจริญระดับเมืองใหญ่ มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

2.2 ก้วน เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมอำเภอในพื้นที่ของถัน โฟ้ฉีกถวกซุงเอื่อง ที่มีความเจริญและมีความเป็นเมืองมาก มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

2.3 เหวียน เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมอำเภอในพื้นที่ของถัน โฟ้ฉีกถวกซุงเอื่อง ที่มีความเจริญไม่มากและมีความเป็นชนบทค่อนข้างมาก มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

2.4 เฟื่อง เป็นการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมตำบลในพื้นที่ของถัน โฟ้ฉีกถวกซุงเอื่อง มีความเจริญและมีความเป็นเมืองค่อนข้างสูง มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

2.5 โต๋ เย็นโฟ้ เป็นการปกครองท้องถิ่นที่ไม่อยู่ในโครงสร้างของส่วนราชการ (ไม่สามารถออกหนังสือราชการได้) ที่มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมหมู่บ้านในพื้นที่ของถันห้โฟ้ มีหัวหน้าและรองหัวหน้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

รูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นเปรียบเทียบ ไทย - เวียดนาม

1. การแบ่งส่วนราชการ

การแบ่งส่วนราชการของไทยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ส่วนประเทศเวียดนามนั้นแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการแบ่งส่วนราชการระหว่างไทย กับ เวียดนาม

หัวข้อ	ไทย	เวียดนาม
โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ	แบ่งเป็น 3 ส่วน - ส่วนกลาง - ส่วนภูมิภาค - ส่วนท้องถิ่น	แบ่งเป็น 2 ส่วน - ส่วนกลาง - ส่วนท้องถิ่น

2. การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองใหญ่

การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองใหญ่ของไทยกับเวียดนามที่สามารถเปรียบเทียบได้ใกล้เคียงกันมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร กับ ฮัน โฟ๊จีกวักชุงเอื่อง เนื่องจากเป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ระดับมหานครมีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด มีความเจริญและมีความเป็นเมืองสูง และมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบรูปแบบและโครงสร้างของกรุงเทพมหานคร กับ ฮัน โฟ๊ และองค์กรที่เป็นหน่วยงานย่อยในพื้นที่ปกครองเดียวกันมีรายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการปกครองท้องถิ่นระดับเมืองใหญ่ ระหว่างไทย กับ เวียดนาม

ไทย	เวียดนาม
กรุงเทพมหานคร	ฮัน โฟ๊จีกวักชุงเอื่อง
เขต	ก๊วน / เหวี่ยน
แขวง	เผื่อง
ชุมชน	โต๋ เยนโฟ๊

กรุงเทพมหานคร VS. ถิ่น โฟล์คทอว์กซุงเอื่อง

กรุงเทพมหานคร กับ ถิ่น โฟล์คทอว์กซุงเอื่อง มีความเหมือนกันคือ เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ในระดับนครหรือมหานคร มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด มีความเจริญและมีความเป็นเมืองสูง และมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ด้านความแตกต่างนั้น คือ อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ของกรุงเทพมหานคร มีมากกว่าโฟล์คทอว์กซุงเอื่อง ที่ต้องได้รับการอนุมัติจากส่วนกลางก่อนจึงจะดำเนินการได้

เขต VS. กว้น / เหวียน

เขต กับ กว้นและเหวียน มีความเหมือนกันคือ เป็นการปกครองท้องถิ่นหน่วยย่อยของกรุงเทพมหานคร กับ ถิ่น โฟล์คทอว์กซุงเอื่อง โดยกว้นจะเป็นพื้นที่ที่มีความเป็นเมืองค่อนข้างมาก เช่น เขตพระนครของไทย ส่วนเหวียนจะเป็นพื้นที่ที่มีความเป็นเมืองไม่มาก เช่น เขตหนองจอก ด้านความแตกต่างนั้น คือ หัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาของกว้นและเหวียนมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนโดยตรง แต่เขตต่างๆ ของกรุงเทพมหานครมีหัวหน้าฝ่ายบริหารที่เรียกว่าผู้อำนวยการเขตที่เป็นข้าราชการประจำ และมีสมาชิกสภาเขตที่มาจากการเลือกตั้งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาผู้อำนวยการเขต

แขวง VS. เฝื่อง ความเหมือนของแขวง กับ เฝื่อง คือเป็นหน่วยย่อยของเขตกับ กว้นและเหวียน ด้านความแตกต่างที่ชัดเจน คือ แขวงไม่ได้เป็นองค์กรในโครงสร้างหลักของกรุงเทพมหานครไม่สามารถออกหนังสือราชการได้ และไม่มีฝ่ายบริหารและสมาชิกสภา แต่เฝื่องเป็นองค์กรในโครงสร้าง จึงสามารถออกหนังสือราชการได้ และมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง

ชุมชน VS. โตเียนไฟ้ เป็นชุมชนหรือหมู่บ้านในเมืองที่มีความเจริญมาก เป็นหน่วยย่อยของแขวงและเฝื่อง ความเหมือนของชุมชนกับโตเียนไฟ้ คือ เป็นองค์กรที่ไม่ได้อยู่ในโครงสร้างหลัก จึงไม่สามารถออกหนังสือราชการได้เหมือนกัน ด้านความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดคือ หัวหน้าหรือที่เรียกว่าประธานชุมชนของกรุงเทพมหานครไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง แต่หัวหน้าและรองหัวหน้าของโตเียนไฟ้ มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง

3. การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองทั่วไป

การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองทั่วไปของไทยกับเวียดนามที่สามารถเปรียบเทียบได้ใกล้เคียงกันมากที่สุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด กับ ตันห์ เนื่องจากเป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด แต่เป็นจังหวัดที่ยังไม่มีความเจริญถึงระดับเมืองใหญ่ มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบรูปแบบและโครงสร้างขององค์การ

บริหารส่วนจังหวัด กับ ดินห์ และองค์กรที่เป็นหน่วยงานย่อยของต้นกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดเดียวกัน มีรายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบการปกครองท้องถิ่นระดับเมือง ระหว่างไทย กับ เวียดนาม

ไทย	เวียดนาม
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	ดินห์
เทศบาลนคร/พัทยา	ถัน โฟ๊ฉีกถวกซุงตัน
เทศบาลเมือง	ติสา
เทศบาลตำบล	เหวี่ยน
องค์การบริหารส่วนตำบล	สา
ชุมชน	โต๋ เอ็นโพ
หมู่บ้าน	โทน

องค์การบริหารส่วนจังหวัด VS. ดินห์

องค์การบริหารส่วนจังหวัด กับ ดินห์ มีความเหมือนกันคือ เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัดที่ไม่ใช่เมืองใหญ่ระดับมหานคร และส่วนใหญ่มีความเจริญยังไม่มากเท่าเมืองใหญ่ มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ด้านความแตกต่าง คือ อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมากกว่าดินห์ที่ต้องได้รับการอนุมัติจากส่วนกลางก่อนจึงจะดำเนินการได้ ความแตกต่างอีกประการหนึ่งก็คือดินห์จะเป็นหัวหน้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆทั้งหมดในพื้นที่ แต่องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้เป็นหัวหน้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดเดียวกัน

เทศบาลนครและพัทยา VS. ถัน โฟ๊ฉีกถวกซุงตัน

เทศบาลนครและพัทยา กับ ถัน โฟ๊ฉีกถวกซุงตัน มีความเหมือนกันคือ เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ระดับนคร แต่มีพื้นที่ปกครองเฉพาะอำเภอเมืองหรือพื้นที่เฉพาะที่กำหนดไว้ ไม่ครอบคลุมทั้งจังหวัด กล่าวคือ ถัน โฟ๊ฉีกถวกซุงตันจะครอบคลุมอำเภอเมืองของดินห์ ส่วนเทศบาลนครและพัทยายะจัดตั้งด้วยลักษณะของความเจริญและความเป็นเมือง มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ด้านความแตกต่างนั้น คือ อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ของเทศบาลนครและพัทยามีมากกว่าถันโฟ๊ฉีกถวกซุงเอื่องที่ต้องได้รับการอนุมัติจากดินห์ก่อนจึงจะดำเนินการได้

เทศบาลเมือง VS. ตีسا

ความเหมือนของเทศบาลเมือง กับ ตีสา คือ เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดกลาง มีพื้นที่ปกครองเฉพาะอำเภอหนึ่งหรือพื้นที่เฉพาะที่กำหนดไว้ ไม่ครอบคลุมทั้งจังหวัด กล่าวคือ ตีสาจะครอบคลุมทั้งอำเภอที่มีความเจริญแต่ไม่ใช่ที่ตั้งของอำเภอเมือง ส่วนเทศบาลเมืองจัดตั้งขึ้นด้วยลักษณะของความเจริญและความเป็นเมือง ทั้งเทศบาลเมือง และ ตีสา จะมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน เหมือนกัน ด้านความแตกต่างกัน คือ เทศบาลเมืองจะมีอิสระในการบริหารมากกว่าตีสา อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ของตีสาต้องได้รับการอนุมัติจากต้นท่อนก่อนจึงจะดำเนินการได้

เทศบาลตำบล VS. เหวียน

เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดกลางถึงขนาดเล็ก มีพื้นที่ปกครองเฉพาะอำเภอหนึ่งหรือพื้นที่เฉพาะที่กำหนดไว้ ไม่ครอบคลุมทั้งจังหวัด กล่าวคือ เหวียน จะครอบคลุมทั้งอำเภอที่มีความเป็นชนบทสูง ส่วนเทศบาลเมืองตำบลจะมีพื้นที่กำลังมีความเจริญไปเป็นเมืองมากขึ้น ทั้งเทศบาลตำบล และ เหวียน จะมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ด้านความแตกต่างกัน คือ เทศบาลตำบลจะมีอิสระในการบริหารมากกว่าเหวียน อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ของเหวียนต้องได้รับการอนุมัติจากต้นท่อนก่อนจึงจะดำเนินการได้

องค์การบริหารส่วนตำบล VS. สา

เป็นการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็ก มีพื้นที่ปกครองเฉพาะตำบลหนึ่งหรือพื้นที่เฉพาะที่กำหนดไว้ ไม่ครอบคลุมทั้งอำเภอ มีความเป็นชนบทสูง ทั้งองค์การบริหารส่วนตำบล และ สา จะมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ด้านความแตกต่างกัน คือ องค์การบริหารส่วนตำบล จะมีอิสระในการบริหารมากกว่า สา อำนาจในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ของสา ต้องได้รับการอนุมัติจากองค์การปกครองท้องถิ่นที่สูงกว่าก่อนจึงจะดำเนินการได้

1. ชุมชน VS. โต๊ะ เย็นไฟ เป็นชุมชนหรือหมู่บ้านในเมือง เป็นหน่วยย่อยของเทศบาลและถัน ไฟฉีกถกขงตื้น ความเหมือนของชุมชน กับโต๊ะ เย็นไฟ คือ เป็นองค์กรที่ไม่ได้อยู่ในโครงสร้างหลัก จึงไม่สามารถออกหนังสือราชการได้ ด้านความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดคือ หัวหน้าหรือที่เรียกว่าประธานชุมชนของไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง แต่หัวหน้าและรองหัวหน้าของโต๊ะเย็นไฟ มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง

2. หมู่บ้าน VS. โทน เป็นชุมชนหรือหมู่บ้านที่มีลักษณะเป็นชนบท เป็นหน่วยย่อยของเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล และสา ความเหมือนของหมู่บ้าน กับ โทน คือ เป็นองค์กรที่ไม่ได้อยู่ในโครงสร้างหลัก จึงไม่สามารถออกหนังสือราชการได้ มีหัวหน้าบ้าน

มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง ด้านความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดคือ วาระดำรงตำแหน่งของหัวหน้าหรือที่เรียกว่าผู้ใหญ่บ้าน มีวาระจนอายุครบ 60 ปี แต่หัวหน้าของโหนดมีวาระ 2 ปี 6 เดือน และรองหัวหน้าของโหนดมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง แต่รองหรือผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านนั้นมาจากการแต่งตั้งจากผู้ใหญ่บ้าน

สรุป

การเปรียบเทียบรูปแบบและโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นระหว่างไทยกับเวียดนาม สามารถเปรียบเทียบได้ 2 รูปแบบ คือ (1) การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองใหญ่ และ (2) การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองทั่วไป

การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองใหญ่ของไทยกับเวียดนามที่สามารถเปรียบเทียบได้ใกล้เคียงกันมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร กับ ฮัน โฟฉีกวักซุงเอื่อง เนื่องจากการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ระดับมหานคร มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด มีความเจริญและมีความเป็นเมืองใหญ่ และมีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ดังนั้นจึงสามารถเปรียบเทียบรูปแบบและโครงสร้างของกรุงเทพมหานคร กับ ฮัน โฟฉีกวักซุงเอื่อง และองค์กรที่เป็นหน่วยงานย่อยในพื้นที่ปกครองเดียวกันได้

การปกครองท้องถิ่นระดับเมืองทั่วไปของไทยกับเวียดนามที่สามารถเปรียบเทียบได้ใกล้เคียงอีกรูปแบบหนึ่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด กับ ตินห์ เนื่องจากการปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ มีพื้นที่ปกครองครอบคลุมทั้งจังหวัด แต่เป็นจังหวัดที่ยังไม่มีความเจริญถึงระดับเมืองใหญ่ มีหัวหน้าฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเหมือนกัน ดังนั้นจึงสามารถเปรียบเทียบรูปแบบและโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัด กับ ตินห์ และองค์กรที่เป็นหน่วยงานย่อยของในพื้นที่เดียวได้เช่นเดียวกัน

ความแตกต่างของไทยกับเวียดนามในภาพรวมอีกประการ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยมีความเป็นอิสระมากกว่า และมีโครงสร้างแบ่งเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติ แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยมีฝ่ายเดียว คือ ผู้บริหารและสมาชิก

เอกสารอ้างอิง

- Linz, J.J. (1964) 'An Authoritarian Regime in Spain', in E. Allardt and S. Rokkan (eds) **Mass Politics**. New York: Free Press.
- O' Donnell, G. (1986). **Transitions from Authoritarian Rule : Comparative Perspectives**. Baltimore and London : Johns Hopkins University Press.
- Mill, J.S. (1872). **A System of Logic**. London: Longman.
- Womack, J. (1969). **Zapata and the Mexican Revolution**. New York : Knopf.
- Nugent, D (1993). **Spent Cartridges of Revolution : An Anthropological History of Namiqipa**. Chihuahua: University of Chicago Press.
- Harvey, N. (1998). **The Chiapas Rebellion: The Struggle for Land and Democracy, Raleigh**. NC: Duke University Press.
- Wickham and Crowley, T. (1993). **Guerrillas and Revolution in Latin America, Princeton**. NJ: Princeton University Press.
- Luebbert, G. (1991). **Liberalism, Fascism or Social Democracy: Social Classes and the Political Origins of Regimes in Inter-war Europe**. New York: Oxford University Press.
- Cutright, P. (1963). 'National Political Development: Its Measurement and Social Correlation' in N.Polsby, R.A. Denther, and P.A. Smith (eds) **Political and Social Life**. Boston: Houghton Mifflin, 569 – 582.
- Neubauer, D.E (1967) Some Conditions of Democracy. **American Political Science Review**. 61, 1002 – 1009.
- Landman, T. (1999). Economic Development and Democracy: The View from Latin America. **Political Studies**. 47(4).
- Gurr, T.R. (1970). **Why Men Rebel, Princeton**. NJ: Princeton University Press.
- Muller, E.N. and Seligson, M.A. (1987) 'Inequality and Insurgency', **American Political Science Review**, 81 (2):425 – 451.
- Landman, T. (2000). **Issues and Methods in Comparative Politics: An Introduction**. NY: Routledge
- Bộ Nội Vụ Số : 04/2012/TT-BNV Thông tư : Hướng dẫn về tổ chức hoạt động của thôn, tổ dân phố